

drift schopte ze een voetenbankje de kamer door, greep ze een vaas met bloemen, die ze naar den grond smiet en terwijl ze staarde naar die vernieling rijpte in haar hoofd een wreed plan. Ah, ha, nu wist ze het, nu had ze het gevonden. En ze sloop de kamer uit, naar zijn studeervertrek, waar zijn bureau stond. Uit een lade nam ze een portefeuille met vellen grijs papier, een verzameling schetsen en teekeningen, die hij in zijn vrijen tijd maakte. Ze wist, dat hij met zijn heele hart hing aan die teekeningen, waaraan hij al jaren bij bevestigingen werkte. — Eerst jij en dan mijn teekenen, had hij altijd gezegd, er voorzichtig bij uitend, dat hij hoopte daar nog eens wat mee te bereiken, als hij niet zou afstudeeren. Ze had hem er altijd mee voor den gek gehouden, „met die verzameling prullen, waarmee hij z'n tijd verknoeide”.

Ze schikte dien stapel zorgvuldig gelijk, legde hem in den haard en drenkte het midden met petroleum. En voorzichtig legde ze nu op elk der vier hoeken een brandende lucifer en ze knielde neer en stak vooruit het lijkwitte gelaat, waarin het doorzicht grijs der oogen gestold was tot een wreeden blik, die met gulzige aandacht die vernieling omvatte.

Eerst krulden langzaam de punten, met tragen tegenstand zich overgevend aan de vlammetjes, die langs de kanten gingen lekken, die nu de heele omtrekken aangrepen met hun fladderend gespeel en zich al verder uitbreidden over de oppervlakte, tot ze eensklaps met een plof uitlaaiden in een wilden gloed, het werk aantastend in het hart, het al verteerend in een geknetter van omhoog loeiende vlammen.

Ze rilde van genot, ha, daar ging 'et, daar ging 'et, ah, ze zegende 't, het vuur. En de starre blik van haar oogen brak in de wilde vreugde, die hevig opsloeg in haar lichaam en ze boog zich dieper voorover en bedwingen moest ze zich om het niet aan te raken, het geheim van die vernielende macht; van die macht, die haar altijd zoo zinneloos vervoerd had, van dat vuur, waaraan ze zich zoo zonderling verwant voelde. En ze bleef nog toezien hoe de verzadigde vlammen matter oplichtten om eindelijk te vergaan in een stil gesmeul. Maar toen alles gedooft was, toen er nog slechts wat zwart gebladder te stuiptrekken lag, toen was ook haar vreugde gedooft en bedaard kwam ze overeind. Ziezoo, het was weg, die arbeid van zooveel jaren, zijn laatste geluk, en ze keerde terug naar de woonkamer en ruimde de scherven van de vaas op. Dat zou maar achterdocht opwekken, hij mocht niets vermoeden en zijn verlies ontdekken, een dag, dat hij er troost bij zou zoeken. Toen ze klaar was ging ze naar de slaapkamer en zocht daar haar kleeren, haar toiletartikelen, haar kostbaarheden bijeen, dat alles, wat ze in die jaren van hem gekregen had. Haastig pakte ze het in, echter zonder iets te vergeten, eindelijk ging ze naar beneden om een rijtuig te halen.

Een half uur later verliet ze haar woning en reed naar een hotel, twintig huizen verder, waar ze een kamer huurde.

En den volgenden avond danste ze weer op het publieke bal, danste ze langzaam weer voort met die gedempte roering in dat teere kinderlichaam, met dien vagen glimlach op het even achterwaarts neigende gelaat en die stille droomerigheid in den blik van de half geloken oogen.

